LICEUL Nr. 1 BUCUREȘTI TREBUIE SĂ DEVINĂ ETALON AL SPORTULUI ȘCOLAR DE PERFORMANȚĂ

Înființat în urmă cu un an (prin comasarea Liceului 35 cu Școala generală 54), **Liceul nr. 1 cu program de educație fizică**, unitate școlară de mare performanță a sportului bucureștean, s-a aflat zilele trecute în atenția Biroului executiv al C.M.E.F.S. București, care a analizat activitatea școlii într-o ședință la care au fost invitați să ia parte reprezentanți ai C.N.E.F.S. și Inspectoratului școlar municipal.

Informarea prezentată de conducerea liceului a arătat că în primul an de activitate s-au obținut rezultate promițătoare, printre care titluri republicane la înot, baschet, atletism și gimnastică băieți, cîteva recorduri republicane și un număr apreciabil de sportivi cooptați în diferite loturi reprezentative (65). O serie de elevi ai liceului reprezintă autentice speranțe ale sportului românesc. Amintim, printre aceștia, pe înotătorii **Carmen Bunaciu, Ligia Anastasescu, Camelia Hoțescu** și **Horia Lucaciu**, pe gimnastul **Aurelian Georgescu**, baschetbaliștii **Virgil Căpușanu, Florentin Ermurache, Anton Netolitzki, Petre Brănișteanu** și **Marian Mihalache**, atleții **Maria Berbecaru, Gabriel Dumitru** și **Gheorghe Dumitru**, tenismanii **Andrei Dîrzu** și **Maria Romanov**.

Dincolo de aceste realizări, s-au semnalat însă și o serie de aspecte critice privind activitatea celor 22 de profesori de specialitate din cadrul liceului. Problema cea mai stringentă este cea a selecției, care se dovedește nesatisfăcătoare, **„din numărul mare de elevi școlarizați** (peste 900 — n.n.), **doar aproximativ 40% corespunzînd în momentul de față cerințelor sportului de mare performanță, în vreme ce restul efectuează pregătiri fără a li se putea pretinde rezultate de valoare"** — după cum s-a arătat în informare.

Pe de altă parte, **aproape 50% dintre profesorii de specialitate „nu aplică în procesul instructiv-educativ volumul și intensitatea cerute de pregătirea modernă"**, acest lucru reflectîndu-se în rezultate încă departe de așteptări. La atletism, spre exemplu, din cei 9 sportivi nominalizați pentru Olimpiadă, doar trei și-au îndeplinit obiectivele stabilite, procentul vorbind de la sine despre calitatea muncii depuse. După cum se arăta în ședință, **„trebuie schimbată radical concepția privind selecția și pregătirea pentru marea performanță în cadrul liceului, iar acele cadre care nu renunță la comoditate și care nu se angajează plenar într-o muncă asiduă trebuie schimbate cu altele, corespunzătoare"**. S-a propus, de altfel, ca începînd de anul viitor toate cadrele de specialitate să lucreze pe baza unui contract de antrenor, fapt care ar spori substanțial răspunderea profesorilor ; în același timp, evaluarea muncii se va face și prin testări periodice, la care principalul cuvînt în aprecierea valorii elevilor îl vor avea tehnicienii desemnați de federații, specialiști imparțiali, din afara școlii. În acest fel se creează posibilitatea unei permanente trieri a valorilor, fiind păstrați doar acei elevi care dovedesc un real talent și certe posibilități de a atinge piscurile marilor performanțe.

Munca de selecție, cheia succesului activității viitoare, **trebuie să fie, însă, sprijinită și dinafară, de absolut toți profesorii de educație fizică ai școlilor bucureștene, care au datoria să înțeleagă că Liceul 1 este o unitate-etalon, o unitate unde viitorii performeri au la dispoziție condiții de lucru la nivelul pretins de activitatea de mare performanță.**

În momentul de față baza materială este în curs de îmbunătățire, ținînd seamă mai ales de faptul că, începînd cu Comitetul sectorului 3 al P.C.R. și pînă la C.M.E.F.S., toată lumea sprijină această școală în mod concret. Nu același lucru se poate spune însă și despre federații, dintre care — pînă acum — doar cea de natație manifestă un interes constant.

În cadrul ședinței de analiză s-au mai ridicat și alte probleme, la fel de importante. Ideea fundamentală a fost aceea că **Liceul 1, prin forma sa de organizare, trebuie să devină nu numai unitate-fanion a sportului de performanță școlar, ci și o verigă importantă a mișcării noastre sportive, un centru care să propulseze stele de prim rang pe firmamentul edițiilor viitoare ale Jocurilor Olimpice.**

Horia ALEXANDRESCU

Festivitate de premiere la Berlin : pe locul I — Vasile Teodor *(în mijloc), pe locul II italianul* Orfeo Pizzoferrato, *iar pe locul III (în dreapta)* Dezso Szemethi *(Ungaria).*

CICLIȘTII AU FĂCUT PROGRESE, DAR CONTRATIMPUL...

Subliniam în primul comentariu dedicat celei de a 30-a ediții a **„Cursei Păcii"**, că locul VI ocupat de reprezentativa României în ierarhia finală (19 echipe naționale participante) a fost rodul muncii intense a celor 6 rutieri, îndrăznelii lor de a iniția acțiuni decisive, rodul hotăririi cu care și-au apărat șansele în această atît de grea întrecere a sportului cu pedale. Toate acestea au fost posibile datorită pregătirii intense din timpul iernii și participării la competițiile de punere în formă din primăvară („Cupa F.R.C.", „Tour d'Annaba", „Turul Mediteranean").

Bilanțul echipei noastre — cel mai bun din ultimul deceniu — se prezintă astfel : **locul VI la echipe, o etapă cîștigată (Vasile Teodor), un loc III (Mircea Romașcanu) și 16 locuri în primii 20 la etape (Vasile Teodor de 6 ori, Mircea Romașcanu de 3 ori, Ion Cojocaru de 3 ori, Eugen Dulgheru de 2 ori și Costică Bonciu de 2 ori).** Contribuția alergătorilor români la dinamizarea cursei, comportarea lor și performanțele realizate au fost de nenumărate ori obiectul elogiului presei și al specialiștilor. Antrenorul echipei Cehoslovaciei, **Pavel Dolezel**, spunea : **„Cicliștii români au realizat anul acesta un salt notabil. Ei au devenit combativi, și-au îmbunătățit considerabil sprintul, pot deci aspira la locuri fruntașe în marile competiții internaționale. Vasile Teodor și Mircea Romașcanu sînt rutieri de primă mînă, vedete pe oricare listă de start"**. Nu mai puțin elogios a fost și conducătorul echipei Olandei, **A. Koopmans** : **„Îmi plac deosebit de mult rutierii români. Am o mare stimă pentru Vasile Teodor, pentru modul cum știe să se impună în pluton și să-și fructifice șansele la sprinturi. Ciclismul românesc devine o forță ce trebuie luată în considerare"**. Cîștigătorul cursei, **Aavo Pikkuus**, mărturisea reporterilor : **„Printre alergătorii care mi-au dat mult de... furcă se află și românii Vasile Teodor și Mircea Romașcanu. Forța acestuia din urmă am putut s-o evaluez mai bine într-o evadare, cînd a impus o trenă infernală de-a lungul a peste 100 km. După opinia mea este un mare talent"**. În fine, ziaristul francez **Emile Besson** opina : **„Iată din nou o echipă a României capabilă să joace un rol de frunte în marile competiții rutiere. Excelentul tactician Vasile Teodor este un veritabil căpitan de echipă ce-și poate conduce coechipierii la performanțe strălucite !"**

Firește, am mai putea transcrie și alte opinii culese în cele două săptămîni de desfășurare a cursei Varșovia — Berlin — Praga. Socotim însă că cele alese sintetizează foarte bine opinia caravanei. Într-adevăr, echipa noastră a marcat în cea de a 30-a ediție a „Cursei Păcii" un notabil salt de calitate. Pentru ca progresul ei să continue, pentru ca performanțele viitoare să se ridice la cote și mai înalte trebuie însă să privim și reversul medaliei !

Echipa României a avut numai doi oameni la nivelul pretențiilor unui loc pe podium. Ei sînt **Vasile Teodor** — sportiv admirabil, combativ, excelent tehnician — și **Mircea Romașcanu** — talent remarcabil. Acești doi sportivi au participat la evadările care au urcat reprezentativa țării noastre pe locul VI și, apoi, la acțiunile care i-au consolidat această poziție fruntașă și tot ei au fost singurii care au urcat pe podiumul de premiere al etapelor. Dacă am mai fi avut măcar încă un ciclist de talia lor echipa României ar fi putut aspira chiar și la locul III în „Cursa Păcii". **Ion Cojocaru** — și el alergător talentat — este prea timorat de posibilitatea de a fi angajat în busculade, **Eugen Dulgheru** — om de muncă, util doar în pluton — nu poate aspira la performanțe înalte, iar debutanții **Costică Bonciu** și **Ion Nica** s-au declarat mulțumiți cu faptul că au terminat întrecerea, că au venit în marea majoritate a etapelor cu primul pluton și că, uneori, au încercat — destul de timid — să participe și la acțiuni de detașare. Este, deci, nevoie să se amplifice pregătirea tuturor rutierilor, să se participe la mai multe curse grele și — mai ales — să se pretindă mult mai mult de la fiecare dintre sportivii care îmbracă tricoul echipei naționale.

Nu trebuie omis nici faptul că sportivii noștri n-au corespuns la proba contracronometrului. Este o țară mai veche, e drept, dar aceasta nu reprezintă o scuză, ci dimpotrivă ! Federația de specialitate, antrenorii lotului și ai cluburilor trebuie să facă eforturi comune pentru îmbunătățirea performanțelor cicliștilor noștri la contratimp. Să se inițieze mai multe curse obligatorii și să se fixeze baremuri pentru intrarea în lotul național, astfel ca probele solitare să nu mai constituie un handicap pentru cicliștii români.

Hristache NAUM

Ratarea calificării în grupa A a C.E. de baschet,

UN REZULTAT AL CONCEPȚIEI NECORESPUNZĂTOARE

DESPRE PREGĂTIRE ȘI DISCIPLINĂ !

Participînd la grupa B a Campionatului european de baschet, echipa masculină a României nu a promovat în grupa A, infirmînd astfel speranțele create de performanțele anterioare și de condițiile de pregătire avute la dispoziție. Mai mult chiar, într-un clasament (neoficial) al ediției 1977 a C.E., formația română figurează pe locurile 15—16, ceea ce reprezintă cel mai slab rezultat consemnat în istoria participării sale la competiția respectivă. Necalificarea în grupa A, ca urmare a trei înfrîngeri (în fața selecționatelor Greciei, Finlandei și Franței) și a numai două victorii (asupra reprezentativelor Turciei și Austriei, ultimul rezultat nemaiinfluențînd, însă, clasamentul) mîhnește pe cei ce urmăresc activitatea acestui sport cu o largă răspîndire în rîndul tineretului din țara noastră, cu atît mai mult cu cît vine după un sezon hivernal în cursul căruia echipele de club au adus unele satisfacții prin participarea lor la cupele europene. Ratarea calificării în grupa A constituie un insucces supărător, de neconceput în condițiile permanentei evoluții a baschetului în Europa și chiar ținînd seama că din unele reprezentative fac parte baschetbaliști proveniți din S.U.A. (Barry Withe, Jacky Lamothe-naturalizați cetățeni francezi) sau care studiază în S.U.A. (George Kastrinakis, Demetrios Katsoulis-Grecia, Kalevi Sarkalahti-Finlanda). Asupra cauzelor nereușitei ne vom referi în rîndurile de mai jos, precizînd de la început că ne vom limita la probleme considerate ca primordiale și care constituie, de fapt, probleme ale baschetului românesc.

Aspectul cel mai grav, considerăm că este cel al concepției greșite a jucătorilor (și implicit a antrenorilor) despre baschet, despre pregătire, despre disciplină. Din această cauză, pe parcursul perioadei dintre C.E. din 1975 și C.E. din 1977 a trebuit treptat să se renunțe la intenția de întinerire a lotului reprezentativ, deoarece jucătorii promovați manifestau chiar și mai puțină putere de muncă, mai puțină disciplină decît vechii jucători, ca să nu mai vorbim de bagajul lor rudimentar de cunoștințe tehnico-tactice și de nivelul scăzut al pregătirii fizice, care-i făceau inapți pentru disputele internaționale. Penuria de jucători de valoare a obligat conducerea tehnică a echipei să mențină în pregătire baschetbaliști care nu au dorit să-și asume răspunderea de a face parte din reprezentativă, ca Braboveanu, sau care au manifestat indisciplină (Ivascenco). În general, după cum s-a afirmat în ședința de analiză a comportării formației noastre la C.E., spiritul de echipă a fost ca și inexistent, mai mult, certurile între jucători fiind frecvente chiar și în timpul meciurilor.

Un alt aspect important este cel al nivelului foarte scăzut al jucătorilor înalți. Doar Oczelak (integral) și Georgescu (într-o oarecare măsură) au corespuns, ceilalți (Ivascenco și Mihuță) făcînd figurație, fiind net depășiți de adversarii direcți. Din nou (ca și acum doi ani) s-a simțit din plin comoditatea sau incapacitatea (ori și una și alta) antrenorilor divizionari de a ridica pînă la o valoare corespunzătoare jucători de 2 m și mai înalți, fapt care a făcut imposibilă selecționarea pentru C.E. a altor baschetbaliști decît a celor consacrați sau... așa-zișii consacrați.

Desigur, mai sînt și alte probleme : labilitatea psihică a jucătorilor, incapacitatea de a practica jocul modern bazat pe agresivitate în apărare, ritm rapid al acțiunilor ofensive, frecvență și precizie în aruncările la coș (echipa noastră s-a „remarcat" prin tempoul de vals al jocului în atac), instabilitatea componenței lotului (din motivele arătate mai sus), insuficienta consecvență a antrenorului principal (prof. D. Evuleț-Colibaba), neacordarea de către federație (și în special a secretarului ei, prof. O. Dimitriu) întregii atenții procesului de pregătire în vederea C.E. ș. a.

În esență, însă, apreciem că insuccesul de la Helsinki nu este întîmplător și că el se datorează, așa cum am mai spus, opticii vicioase asupra seriozității, conștiinciozității, disciplinei care ar trebui să domnească în tot timpul anului în antrenamentele echipelor (de club) de juniori și de seniori, adică la pepinierele lotului național.

Dumitru STĂNCULESCU

TÎNĂRA GENERAȚIE DE CANOTORI S-A IMPUS CU AUTORITATE

Pe baza rezultatelor înregistrate la recentele campionate republicane de canotaj pe ambarcațiuni mici au fost alcătuite loturile reprezentative ale României, care vor debuta în sezonul internațional 1977 prin participarea la apropiata „Regată Moscova" (4—5 iunie).

După cum se știe, acest prim criteriu de selecție pentru loturile reprezentative, campionatul pe ambarcațiuni mici, a permis specialiștilor noștri o trecere în revistă a tot ce are mai bun schiful românesc, la începutul noului ciclu olimpic, și o evaluare (am spune aproape perfectă) a valorilor individuale. Evoluția în schifuri de simplu (pentru vîslași) și în ambarcații de 2 f.c. (pentru rameri) a oferit posibilitatea aprecierii juste (și indiscutabile !) a posibilităților de care dispun canotorii și canotoarele din toate secțiile. Prevederea regulamentară obligatorie ca absolut toți schifiștii să concureze pe bărci de producție indigenă a eliminat orice urmă de avantaj sau de dezavantaj, toată lumea evoluînd, din acest punct de vedere, în condiții absolut egale.

Și iată că la ora bilanțului, adică în finale, ierarhiile știute și cele anticipate au fost aproape spulberate de o pleiadă de canotori și canotoare din noua generație, care s-au impus net în fața „consacraților". Au căzut multe „stele", au dispărut multe „nume" de rezonanță ; dintre medaliatele cu bronz în proba de 4+1 vîsle a J.O. de la Montreal doar una singură se mai află în noul lot — **Felicia Afrăsiloaia** — dar și ea a fost obligată la eforturi mari pentru a sosi pe locul V într-o finală cu adversare cvasinecunoscute pe plan internațional. Maria Micșa, clasată pe locul 10 (!) avea să fie și descalificată (maestrele emerite ale sportului **Ioana Tudoran** și **Elisabeta Lazăr** s-au retras oficial din activitatea competițională). Cu excepția **Marlenei Predescu** și a **Floricăi Petcu**, care au dominat autoritar proba de 2 f.c., obținînd lejer titlul de campioane și impunîndu-se drept primele două rămere ale țării la această oră, nici o altă schifistă din „generația Montrealului" nu ni s-a părut superioară valoric noii pleiade. Vîslașe ca **Veronica Holman, Mariana Catană** și **Maria Andone**, rămere ca **Petrica Crețu, Carmen Constantinescu, Maria Stroian** și **Maria Roman** sînt numai cîteva dintre vîrfurile noii generații, cîteva dintre speranțele noastre pentru Campionatele mondiale din acest an și pentru întrecerile de anvergură din anii viitori.

La masculin situația este identică. Tineri schifiști de talent au lăsat o excelentă impresie, permițîndu-ne să privim cu optimism următoarele întreceri internaționale. **Ion Popa, Gheorghe Chihaia, Victor Albeș** și **George Bularda** — la rame, **Sever Șucan, Nicolae Popa** și **Gheorghe Mandiuc** — la vîsle s-au remarcat în mod special. Alături de ei, se impune a fi subliniată revenirea pe primul plan a unor schifiști de autentică valoare internațională, ca **Dumitru Grumezescu, Petre Ceapura** și, parțial, **Pavel Zagoni, Andrei Kapornyai, Nicolae Simion** și **Ernest Gall.**

Săptămîna viitoare schifiul românesc pășește în noul sezon internațional, primul din ciclul olimpic 1977—1980. Dorim ca încă de acum, de la început, canotorii noștri să intre pe drumul marilor performanțe.

H. AL.